

úřad odmítl opravný prostředek stěžující si obce, v němž tato neuplatňovala žádné své právo, nýbrž vznášela toliko odpor nižšího úřadu stavebního proti rozhodnutí úřadu vyššího, nezkrátil ji v žádném jejím právu, a bylo proto stížnost, jež zkrácení domnělého práva obce tvrdí, zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 10.099.

Zaměstnanci veřejní (Slovensko): * Po dobu suspense od výkonu služby nepřísluší státním zaměstnancům (gážistům mimo hodnostní třídu sboru uniformované stráže bezpečnosti) diety podle bodu II D 2 usnesení ministerské rady z 27. července 1920 o úpravě osobních poměrů státních zaměstnanců na Slov.

(Nález ze dne 26. října 1932 č. 16.208.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 4945/25.

Věc: Josef R. v K. proti ministerstvu vnitra o diety.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím nebylo vyhověno odvolání st-le, obvodního inspektora I. třídy sboru uniformované stráže bezpečnosti, z výměru zem. úřadu v Bratislavě z 1. června 1929 ve věci diet z důvodu vedení dvojí domácnosti po dobu suspense, ježto podle ustanovení čl. VIII platných zásad pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slov. nenáleží období suspense mezi období, ve kterých lze tyto diety vypláceti mimo čas vykonávání služby.

Ve stížnosti do rozhodnutí tohoto podané namítá st-l, že čl. VIII zásad pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slov. vůbec nemá ustanovení pro zastavení diet po dobu suspense a že se tedy úřad tohoto ustanovení dovolává mylně. Diety z důvodu vedení dvojí domácnosti jsou po názoru stížnosti součástí služebních příjmů a byl prý proto tím, že st-li vedle obmezení ostatních služebních příjmů po dobu suspense na $\frac{2}{3}$ byly diety úplně zastaveny, porušen předpis § 50 vl. nař. z 5. října 1922 č. 295 Sb., ježto obmezení to ve skutečnosti činilo nikoli na $\frac{2}{3}$, nýbrž více než na polovici.

O stížnosti této uvažoval nss takto:

Žal. úřad neodepřel st-li sporné diety z toho důvodu, že by je snad nepokládal za součást služebních »požitků« st-lových ve smyslu § 50 vl. nař. č. 295/22, a nemá proto nss možnosti, aby se zabýval otázkou, zda sporné diety jsou součástí »požitků« ve smyslu § 50 cit. vlád. nařízení či nikoli. Pokud se tedy námitka stížnosti týká této otázky, nemohl ji nss učiniti předmětem svých úvah.

Jde tedy jedině o to, zda důvod žal. úřadu, čerpaný z odst. VIII usnesení min. rady z 27. července 1920 (zásady pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slov.) má v usnesení tomto oporu. Právní základ pro přiznání diet, o něž jde, hledati sluší v odstavci II D 2 cit. usnesení, podle něhož diety tyto se přiznávají ženatým zaměstnancům na systemisovaná

místa na Slov. ustanoveným a sice nejen při původním ustanovení, nýbrž i při pozdějším případném přeložení na jiné místo služební, nemohou-li se pro úředně zjištěný nedostatek bytů do nového působiště nebo do místa poblíž se nalézajícího a normálně přístupného přestěhovati.

Bod VIII cit. usnesení min. rady obsahuje v odst. 1 ustanovení o tom, že se úředníkům na Slov. prozatímně přiděleným poskytují diety podle bodu III po dobu nemoci . . . , zdržuje-li se zaměstnanec na Slov., kdežto v opačném případě, jakož i po dobu normální dovolené poskytují se mu diety jen v omezené míře a omezenou dobu. Odstavec 2 stanoví, jak se diety tyto vyplácejí po dobu krátkých, mimořádných, do zákonné dovolené nevčitatelných dovolených. Naproti tomu stanoví poslední odstavec téhož bodu, že diety podle bodu II D 2 . . . úředníkům trvale na Slov. ustanoveným se vyplácejí plným obnosem i po dobu nemoci a dovolené bez ohledu na to, kde se zaměstnanec zdržuje.

Z ustanovení odstavce 1 a 2 nelze pro případ st-lův přímo nic dovozovati, ježto ustanovení ta se týkají zaměstnanců na Slov. prozatímně přidělených, jakým st-l nebyl. Z té okolnosti však, že odškodné, o něž jde, se vyplácí ve formě diet, tedy platů za jednotlivé dny, a dále z té okolnosti, že podle posledního odstavce bodu VIII usnesení min. rady z 27. července 1920 se diety podle odst. II D 2 téhož usnesení mají vypláceti zaměstnancům na Slov. trvale ustanoveným i po dobu nemoci a dovolené bez ohledu na to, kde se zaměstnanec zdržuje, plyne, že úmyslem vlády bylo diety ty poskytovat jen zaměstnancům činnou službu skutečně vykonávajícím, ježto kdyby bylo bývalo úmyslem diety ty vypláceti bez ohledu na to, zda dotyčný zaměstnanec skutečně koná činnou službu či nikoli, by ustanovení posledního odstavce bodu VIII cit. usnesení bylo zbytečným (srov. i Boh. A 4945/25).

Ježto tedy sporné diety zásadně přísluší jen na dobu výkonu aktivní služby a ustanovení posledního odstavce bodu VIII cit. usnesení min. rady jest jen výjimkou z této zásady, nelze výjimku takovou rozšiřovati na jiné případy nepřítomnosti ve službě a nelze tedy uznati, že by st-li i po dobu suspense příslušel na diety ty právní nárok.

Č. 10.100.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: I. Je přípustno propočtení služební doby podle vl. nař. č. 666/20 k termínu za účinnosti zák. č. 103/26? — II. Na zápočet doby pro zvýšení platů podle § 142 odst. 3 a 5 není právního nároku.

(Nález ze dne 26. října 1932 č. 16.263.)

V ě c: Gustav V. v Praze (adv. Dr. Frt. Kysela z Prahy) proti ministerstvu pošt a telegrafů (pošt. kom. Dr. Boh. Míček) o započtení doby do postupu.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í p r o b e z d ů v o d n o s t .

D ů v o d y: St-l vychodil tři měšťanské třídy, dva ročníky nižší státní průmyslové školy, vyučil se řemeslu mechanickému a pracoval pak jako mechanik v různých soukromých závodech po dobu 7 roků 7 měsíců. Vo-